

MARJANCA
COLARIČ

KORENINA iz zemlje jo potegneš,
mrtvooko, mrtvoudno.
ne bo več rodila
ne sadežev ne vej;
tako bodo gnezda ptičev
ostala zarodek v koreninah.

marsikaj bo ostalo
nerojeno in nedorečeno.

tvoje roke
pa bodo vklenjene med korenine
in noben dotik
ne bo mogel spremeniti
njihovega zverženega
sočutja.

OB VELIKEM
MESECU ob velikem mesecu
sestopamo
s pročelij mrkih hiš,
z rokami vodoravno
razmikamo temo

ob svoji poti,
da bi dan zrasel
od kamenja do meseca,
stvaren in visok dan,
po katerem bi se pretakali
slapovi od najvišjih opoldnevov.

svoje čolne
bi postavili
v vodeno zarezo noči
in tako bi pomalem odhajali,
kot črede črnih mravelj,
v ono smer neomejenega,
kjer se dan in noč
vselej ujameta
v vodnjaku večnih zarij.

DVOJNA POT

na dvoje se cepi
naša dolga pot,
kakor sikajoč kačji jezik
med strupenimi zobmi.

čisto vsaksebi
sta njena konca;
ne iščeta se več,
kup belega kamenja
raste med njima.

niti široka rdeča reka
nas ne more dohiteti;
daleč pred njo
hodimo svojo dvojno pot.

vsak dan manj
smo si blizu.

NOVEMBER

vse počrnele veje
so se upognile nad menojo;
izmed dreves
se je priplazila

sestradana volkulja.
 sled zapoznelih srečanj
 je puščala za sabo
 in neka dokončana misel
 se je pozibavala
 na temni rogovili.

veter bo zdaj zdaj
 poiskal pot do nje
 in jo zvrtničil
 v svojih hladnih prstih.

skozi motno šipo
 vsak predvečer
 ugaša postarani obraz
 v temno notranjost
 zapuščene hiše.

nihče ne bo opazil
 priprtih vrat —
 glas prošnje
 bo ostal poražen
 na stopnicah čakanja.
 le dež bo tiho izgovarjal
 svojo težko žalost.

V VEČER
 UJETEMU ČLOVEKU

naslonjen na omet večera
 se poigravaš
 s težkim lesom tišine
 in mrak odnaša tvoje orle,
 stasite in nažrte,
 med skalne večnosti.

tu ni nobenih izhodov;
 sam s seboj
 si svoja tišina.
 vse je oblikovano in dorečeno,
 le čas enakomerno
 guba svoje plasti
 in hodniki duše
 govorijo svojo izpoved.

med ometom večera
se rdečijo
krpe rojstev,
kamor riše sonce
svoje
mikrohorizonte.

Edo
Torkar

Zgodbar

Bila je sobota in popoldne so prišli ponj fantje iz vasi, da bi šel z njimi v Baški rut na veselico. Zaslíhal jih je bil že od daleč. Trušč, ki so ga zganjali, bi utegnil sprožiti premikanje zemeljskih plasti. Zidovi so se zamajali in vrata so malone padla s tečajev, ko so butnili v hišo.

Zalotili so ga na krušni peči, s pisalnim strojem med kolena.

»Ne grem. Delo imam,« jih je zavrnil.

»Kakšno delo?« je zategnil Maks, najstarejši med njimi. V njegov obraz so bili zarežani sledovi mnogih preteпов in pijančevanj. Zobje so mu bili ena sama velika škrbina.

Namesto odgovora je s prstom pokazal na pisalni stroj.

»Temu ti praviš delo?« se je posmehnil Maks. »Poglej moje roke — od česa misliš, da so take, a?« In je razprl dlani: kot hrapavo drevesno lubje je bila koža na njih, polna razpok in zatrdlin. Maks je bil progovni delavec na železnici.

»Nikar se ne važnaj, no. Tudi jaz se nisem ravno crkljal v življenju.«

»Ni videti, da bi ti bilo kaj hudega.«

»Hvala bogu — zadnje čase res ne.«

»Nekateri se znajdejo . . .«

»Pač.«

». . . nekateri pa ne,« je grenko zaključil Maks.

Za kratek čas so pomolčali. Skočil je s peči in jim iz pletenke natočil žganja.

»Torej ne greš?«

»Ne.«

»Vse punce iz Grape bojo gor,« so ga skušali pregovarjati.

»Naj kar bojo. Tiste, ki bi jo jaz hotel, gotovo ne bo.«